Ασκητές μέσα στον κόσμο Β': Πατήρ Ευάγγελος Χαλκίδης

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 16 Σεπτεμβρίου, 2013

Ο πατήρ Ευάγγελος Χαλκίδης γεννήθηκε το έτος 1923. Οι γονείς του ήταν πρόσφυγες από την Μαγνησία της Μικράς Ασίας. Περιπλανώμενοι μέχρι να εγκατασταθούν κάπου οριστικά, πέρασαν από την Λαμία, ενώ η μητέρα του ήταν έγκυος. Τότε γέννησε στον γυναικωνίτη του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Λαμίας. Οι ιερείς του ναού, μη θέλοντας το παιδί να φύγη αβάπτιστο από εκεί, το βάπτισαν και του έδωσαν το όνομα «Ευάγγελος» από το όνομα του ναού**.**

Η μεγάλη του επιθυμία και ο ζήλος που πλημμύριζε την ψυχή του από μικρό παιδί, ήταν ν’ ακολουθήση το δρόμο του Χριστού και να υπηρετήση την Εκκλησία Του. Είχε Πνευματικό του τον εσχάτως ανακηρυχθέντα άγιον Γεώργιον Καρσλίδην, ο οποίος τον καθωδηγούσε και τον προετοίμαζε για την ιερωσύνη.

Όταν ήλθε σε ηλικία γάμου ενυμφεύθη την Μικρασιατικής καταγωγής Μελαχροινή Μητράρα από την Μυτιλήνη, η οποία αργότερα ως πρεσβυτέρα σήκωσε μαζί του τον Σταυρό και ήταν γι’ αυτόν ο καλός Κυρηναίος. Ο Θεός του χάρισε έξι παιδιά. Πέντε αγόρια και ένα κορίτσι.

Στην αρχή εργαζόταν στο εργοστάσιο Σιδηροδρόμων (μηχανουργείο του ΣΕΚ). Όταν ανακοίνωσε στους συναδέλφους του ότι θα γίνη παπάς, τον ειρωνεύοντο, χτυπούσαν τενεκέδες σαν θυμιατήρι και του έκαναν και άλλα πειράγματα, αλλά δεν τον επηρέασαν αυτά. Ο πόθος και η αγάπη του για την ιερωσύνη, ωδήγησαν τα βήματά του στον τότε Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ.κ. Παντελεήμονα Α’ (Παπαγεωργίου). Στον Μητροπολίτη παρουσιάσθηκαν μαζί με τον κουμπάρο του Στέφανο Γιαννουλίδη, που ήθελε κι αυτός να ιερωθή.

Ο Δεσπότης αρχικά ήταν πολύ διστακτικός μέχρι αρνητικός, γιατί, ενώ ήσαν

και οι δύο αγνοί και ενάρετοι άνθρωποι, ήταν όμως εντελώς αγράμματοι. Βλέποντας όμως ο Αρχιερεύς την απλότητά τους, την επιμονή τους και τον φλογερό πόθο τους για την ιερωσύνη, άρχισε να προβληματίζεται. Σ’ αυτό πολύ βοήθησε και η μαρτυρία δύο σπουδαίων κληρικών: Του π. Λεωνίδα Παρασκευοπούλου (μετέπειτα Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης) και του π. Φωτίου Σταμοπούλου, του πνευματικού του Ευαγγέλου, που πήγαινε μετά την κοίμηση του οσίου Γεωργίου Καρσλίδη. Ζήτησε, λοιπόν, ο Δεσπότης να του φέρουν ένα βιβλίο κι έβαλε τους δύο υποψηφίους να διαβάσουν. Αλλά τι να διαβάσουν, αφού δεν ήξεραν γράμματα; Τότε τους λέγει: «Μα εσείς δεν ξέρετε γράμματα. Πώς θα γίνετε παπάδες;». Ο Ευάγγελος τα έχασε. Έσκυψε το κεφάλι μη μπορώντας να πη κουβέντα. Τους έσωσε όμως το θάρρος του Στεφάνου, που απάντησε: «Δέσποτα, όταν πάη κάποιος στην αγορά, βρίσκει και φτηνά ψάρια, βρίσκει και ακριβά ψάρια, αλλά ψάρια είναι και τα δύο. Ε, εμείς είμαστε από τα φτηνά ψάρια». Αυτά τα λόγια έκαμψαν τον Δεσπότη και τους είπε: «Πηγαίνετε να ετοιμάσετε τα ράσα σας».

Ο πατήρ Ευάγγελος φοίτησε στο «Διετές Κατώτερον Εκκλησιαστικόν Φροντιστήριον» της Θεσσαλονίκης και ως ιεροσπουδαστής εχειροτονήθη διάκονος στις 2 Αυγούστου 1952 στον ιερό ναό Αναλήψεως Θεσσαλονίκης και πρεσβύτερος στις 13 Αυγούστου του ιδίου έτους στον Ιερό Μητροπολιτικό ναό Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά από τον βοηθό Επίσκοπο της Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης Επίσκοπο Μυρέων κ.κ. Τιμόθεο Ματθαιάκη (τον μετέπειτα Μητροπολίτη Μαρωνείας και Κομοτηνής και μετά ταύτα Νέας Ιωνίας και Φιλαδελφείας). Ο π. Ευάγγελος όχι μόνο έμαθε να διαβάζη, αλλά και να ψέλνη γλυκύτατα και να κηρύττη με απλά λόγια ώστε να μιλά κατ’ ευθείαν στις καρδιές των ανθρώπων.

Αρχικά διωρίσθηκε εφημέριος του ιερού ναού Κοιμήσεως Θεοτόκου Λοφίσκου της επαρχίας Λαγκαδά (τότε η Μητρόπολη Θεσσαλονίκης ήταν ενιαία), με την εντολή να εξυπηρετή τις θρησκευτικές ανάγκες των χριστιανών των χωριών Αρετής και Δρυμιάς και αργότερα της Μικροκώμης. Λειτουργούσε μία Κυριακή στον Λοφίσκο και μία στην Αρετή. Τότε τα δύο αυτά χωριά αποτελούσαν μία Κοινότητα. (Τα’ άλλα δύο ήταν μικρά χωριά).

Στην ενορία του Λοφίσκου συνάντησε πολλές δυσκολίες από την πρώτη μέρα που πήγε. Η ψυχρότατη υποδοχή, η πρωτοφανής αδιαφορία και το αφιλόξενο των κατοίκων δεν του έκαμψαν το φρόνημα· τ’ αντιμετώπισε με μεγάλη υπομονή και πολλή αγάπη.

Τόσο πολύ στενοχωρείτο για την θρησκευτική ακαταστασία που υπήρχε εκεί, ώστε εκλονίσθη η υγεία του κι έπαθε έλκος στομάχου. Αυτό τον ωδήγησε να ζητήση από το Μητροπολίτη μετάθεση σε άλλη ενορία. Πράγματι στις 31 Μαΐου 1956 ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης τον απέσπασε στον ιερό ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Πεύκων και στις 23 Ιουνίου του ιδίου έτους τον μετέθεσε στον ιερό ναό αγίου Γεωργίου της Κοινότητος Αγίου Βασιλείου Λαγκαδά, όπου και υπηρέτησε με φόβο Θεού μέχρι τις 30 Ιανουαρίου 1987, οπότε και συνταξιοδοτήθηκε.

Ο πατήρ Ευάγγελος έζησε θεοφιλώς και θεαρέστως καθ’ όλη την διάρκεια της ζωής του, αγαπώντας το ποίμνιό του και θυσιάζοντας την ζωή του υπέρ αυτού. Πλήθος κόσμου ανεπαύετο κάτω από το πετραχήλι του. Ο Μητροπολίτης Λαγκαδά κ. Σπυρίδων τον αγαπούσε και τον εκτιμούσε ιδιαιτέρως, γιατί ήταν παράδειγμα ιερέως. Άφησε μνήμη αγαθού ανδρός. Ήταν όντως ενάρετος και μοσχοβολούσε αγιότητα.

Ήταν μία αγιασμένη μορφή. Το σώμα του ήταν ασκητικό, περιβεβλημένο με το φτωχικό του ράσο. Το πρόσωπό του φωτεινό. Ακτινοβολούσε την λαμπρότητα της ευλογημένης ψυχής του. Τα χείλη του ψέλλιζαν πάντοτε λόγια προσευχής.

Λίγοι άνθρωποι υπήρξαν τόσο ελεήμονες, όσο ο πατήρ Ευάγγελος. Χόρτασε νηστικούς, ξεδίψασε διψασμένους, έντυσε γυμνούς, βοήθησε αρρώστους κι αυτά πάντοτε κρυφά. Ήταν μία πνευματική τράπεζα, τα αγαθά της οποίας εγεύοντο όλοι όσοι τον πλησίαζαν.

Κατά τα έτη ’67-’68, τότε που ο κόσμος είχε φτώχεια και ξενητεύονταν, ένα πιάτο φαγητό ή ένα ρούχο χρησιμοποιημένο είχαν αξία για τους φτωχούς. Ο π. Ευάγγελος πήγαινε στις δώδεκα με μία τα μεσάνυχτα, με τα δέματα στην πλάτη του και τα άφηνε έξω από τις πόρτες των φτωχών οικογενειών που ήξερε στην Θεσσαλονίκη.

Κάποτε κατέβηκε στην αγορά να ψωνίση για την οικογένειά του και είχε στην τσέπη του μόνο 5 δραχμές. Στον δρόμο ένα γεροντάκι του ζήτησε βοήθεια και ο π. Ευάγγελος του έδωσε το τάλληρο. Γύρισε στο σπίτι του χωρίς ψώνια. Η παπαδιά που περίμενε τα ψώνια για να μαγειρέψη, τον ρώτησε πώς

γύρισε τόσο γρήγορα και πού είναι τα ψώνια. Της απάντησε: «Ε, παπαδιά μου, τι να σου πω τώρα… άστα μην τα ψάχνης. Άλλη φορά θα ψωνίσω. Τώρα δεν έχω λεφτά». Σε λίγη ώρα χτυπά την πόρτα κάποιος που του ζητουσε να κάνη αγιασμό. Έκανε τον αγιασμό, και ο άνθρωπος του έδωσε 20 δραχμές. «Ταλληράκι έδωσα, εικοσάρικο πήρα», έλεγε χαμογελώντας και ψώνισε για την οικογένειά του.

Ο παπα-Βαγγέλης πήγαινε και ζητούσε από καταστήματα της Θεσσαλονίκης παπούτσια και ρούχα παλαιά που δεν επωλούντο, και τα μοίραζε σε φτωχές οικογένειες της ενορίας του. πήγε και στον Καρύδα (γνωστός μεγαλέμπορος υποδημάτων), αλλά εκείνος δεν τον πολυπίστεψε και είπε ότι θα πάει ο ίδιος την Κυριακή να τα μοιράση με τα χέρια του. Πράγματι την Κυριακή, μόλις τελείωσε την θεία Λειτουργία, όπως συνήθιζε, χτύπησε την καμπάνα και ήρθαν οι φτωχοί. Ο Καρύδας τους μοίρασε τα παπούτσια και συγκινήθηκε πολύ από την φτώχεια του κόσμου που είδε. Την επόμενη Κυριακή έφερε πάλι καλύτερα παπούτσια και στο εξής έγινε φίλος του π. Ευαγγέλου και πολύ πιστός.

Κάποια φορά ο Καρύδας κοινώνησε και, όταν πήρε αντίδωρο, είδε πάνω του δύο στίγματα από αίμα. Δεν το έφαγε και στο τέλος το έδειξε στον π. Ευάγγελο και ζητούσε μία εξήγηση. Ο π. Ευάγγελος δεν έβλεπε αίμα, ούτε και οι άλλοι. Τότε του είπε ο π. Ευάγγελος: «Το είδες μόνο εσύ το θαύμα, για να πιστέψης ότι το Αντίδωρο είναι αντί του Δώρου, που είναι η θεία Κοινωνία, αναίμακτος φαινομενικά για την αδυναμία μας, όμως είναι κανονική θυσία. Δίνεται από το χέρι του ιερέως που έκανε τη θυσία. Όλων το Αντίδωρο είναι ίδιο, όμως εσύ είχες την ευλογία να το δης με στίγματα αίματος».

Όταν ήταν εφημέριος στην Αρετή, η πολυμελής οικογένειά του ζούσε μέσα στην φτώχεια. Κάποια μέρα που επέστρεψε στο σπίτι, η πρεσβυτέρα του είπε πως έμειναν από ψωμί και τα παιδιά κλαίνε, γιατί πεινούν. Ο παπα-Βαγγέλης πήγε κατ’ ευθείαν στην Εκκλησία. Γονάτισε μπροστά στην Αγία Τράπεζα και με δάκρυα στα μάτια άρχισε να προσεύχεται. Δεν πρόλαβε να τελειώση την προσευχή και μία χωριανή, που εκείνη την ώρα ξεφούρνιζε, πήγε ένα καρβέλι ψωμί στο σπίτι του παπα-Βαγγέλη. Γι’ αυτό ο ίδιος έλεγε: «Όσο εγώ προσευχόμουν μπροστά στην Αγία Τράπεζα, η γειτόνισσα χτυπούσε την πόρτα του σπιτιού κρατώντας ένα ζεστό ψωμί».

Μία

χειμωνιάτικη μέρα πήγε ο παπα-Βαγγέλης με δύο παιδιά του στο Σοχό για δουλειές. Τα παιδιά του περπατούσαν ξυπόλυτα πάνω στα χιόνια. Βλέποντάς τα κάποιος μαγαζάτορας που πουλούσε παπούτσια, τα λυπήθηκε. Φώναξε τον παπά και του έδωσε δύο ζευγάρια παπούτσια για τα παιδιά του. Αυτά χαρούμενα τα φόρεσαν και καμάρωναν για το δώρο τους. Λίγο πιο πέρα είδαν μία γριούλα που κρατούσε από το χέρι το εγγονάκι της, που κι αυτό περπατούσε ξυπόλυτο μέσα στα χιόνια. Τόσο πολύ το λυπήθηκε ο παπα-Βαγγέλης το παιδάκι, που έβγαλε τα παπούτσια από το ένα παιδί του και τα έδωσε στο ξένο παιδάκι, που τα πήρε με χαρά και τα φόρεσε.

Ο πατήρ Ευάγγελος ήταν ευλογημένος «εκ κοιλίας μητρός», γι’ αυτό και η Παναγία τον αξίωσε να γεννηθή μέσα στο ναό της. Αλλά κι αυτός την ευλαβείτο και την υπεραγαπούσε. Ήταν άκρως φιλομόναχος και φιλοαγιορείτης. Συχνά πήγαινε στο Άγιον Όρος. Έπαιρνε από την Θεσσαλονίκη ράσα, ζωστικά, κάλτσες, γυαλιά πρεσβυωπίας, φανέλλες και όποιον φτωχό μοναχό εύρισκε, όλο και κάτι του έδινε. Μπορεί ο ίδιος να μην είχε να φορέση καινούρια ράσα, αλλά τους Αγιορείτες πατέρες πάντοτε τους εφωδίαζε με ευλογίες. Η υπερβολική αγάπη του για την Παναγία ωδηγούσε τα βήματά του συχνά στην Πορταΐτισσα της Μονής Ιβήρων, που ήταν το αγαπημένο του μοναστήρι.
Ο παπα-Βαγγέλης ήταν κατ’ εξοχήν άνθρωπος της προσευχής και της ησυχίας. Όταν αξιώθηκε να χτίση σπίτι στον Άγιο Βασίλειο, έκτισε και οικογενειακό Εκκλησάκι που το αφιέρωσε στην αγία Αναστασία την Φαρμακολύτρια. Το Εκκλησάκι αυτό, που ευωδιάζει μέχρι σήμερα, θυμίζει ναούς αγιορείτικων καλυβών. Μέσα εκεί αγρυπνούσε καθημερινά κάνοντας τον κανόνα του, σαν να ήταν μεγαλόσχημος μοναχός. Ακόμα σώζεται δίπλα στο αναλόγιο το ακουμπιστήρι, που χρησιμοποιούσε στις αγρυπνίες του.

Πίσω από το σπίτι του, σε ανεξάρτητο κτίσμα, έκανε ένα δωμάτιο και μία κουζίνα, για να ζη, όπως έλεγε, «κατά μόνας» σε περιόδους νηστείας και όχι μέσα στην πολυκοσμία του σπιτιού του.
Το σπιτάκι του στο χωριό το ωνόμαζε Αγία Άννα, διότι έμοιαζε με τα Κελλιά της Σκήτης Αγίας Άννης στο Άγιον Όρος, που τόσο αγαπούσε.

Στην Αρετή υπήρχε παλιά ένα τζαμί, το οποίο οι κάτοικοι είχαν χωρίσει στα δύο. Το ένα μέρος το χρησιμοποιούσαν ως παρεκκλήσι του Αγίου Νικολάου και το άλλο ως Σχολείο. Ο π. Ευάγγελος πήγαινε τακτικά σ’ αυτό το

παρεκκλήσι για να κάνη Όρθρο κι Εσπερινό. Πηγαίνοντας, λοιπόν, παραμονή του Ψυχοσάββατου του 1954 μαζί με μία ενορίτισσά του στο ναό για να αφήσουν ένα ψυχοχάρτι, είδαν το ναό φωτισμένο και κάποιον κληρικό να ψέλνη μελωδικότατα στο αναλόγιο, ο οποίος μόλις τους είδε, μπήκε στο Άγιο Βήμα, πήρε τα Τίμια Δώρα, τα ύψωσε στον ουρανό και χάθηκε. Ο παπα-Βαγγέλη έμεινε άναυδος. Παρακολουθούσε εκστατικός τα δρώμενα. Μπήκε μέσα στο Ιερό για να αφήση το χαρτί. Είδε ότι δεν υπήρχε κανείς. Κατάλαβε ότι ήταν ο άγιος Νικόλαος. Ταράχθηκε πολύ. Έτρεξε αμέσως στο σπίτι του και μόλις μπήκε μέσα, λιποθύμησε. Όταν αργότερα συνήλθε, δεν μπορούσε να μιλήση. Για τρεις ημέρες είχε χάσει την φωνή του. Του έμεινε μόνιμα ένα μικρό τσέβδισμα, για να του θυμίζη πάντα ότι με τα ίδια του τα μάτια είδε υπερφυσικές καταστάσεις.

Μία χρονιά ο παπα-Βαγγέλης με τον κουμπάρο του τον παπα-Στέφανο πήγαν στους Αγίους Τόπους. Την ημέρα που πήγαν στον Πανάγιο Τάφο, θα λειτουργούσε ο ίδιος ο Πατριάρχης κ.κ. Βενέδικτος πάνω στο Ζωοδόχο Τάφο του Κυρίου μας. Υπήρχαν χιλιάδες προσκυνητές μεταξύ των οποίων και πολλοί κληρικοί. Με πολύ πόθο και αγωνία στρέφεται ο πατήρ Ευάγγελος προς τον πατέρα Στέφανο και του λέει: «Αχ, παπα-Στέφανε, να μπορούσαμε να λειτουργήσουμε κι εμείς μαζί με τον Πατριάρχη πάνω στον Πανάγιο Τάφο!». Δεν πρόλαβε να τελειώση τα λόγια του και γυρίζοντας προς αυτούς ο Πατριάρχης και δείχνοντάς τους με το χέρι του τους λέει: «Εσύ κι εσύ ελάτε να λειτουργήσετε μαζί μου». Χαράς ευαγγέλια και για τους δύο ευλαβέστατους πατέρες. Όταν ανεφέρετο σ’ αυτό το γεγονός ο π. Ευάγγελος έλεγε με καμάρι: «Μεγάλη ευλογία. Μας διάλεξε ο Πατριάρχης ανάμεσα από τόσους ιερείς, για να λειτουργήσουμε μαζί του πάνω στον Πανάγιο Τάφο». Γι’ αυτό και στο σπίτι του, σε περίοπτη θέση, είχε μια μεγάλη φωτογραφία του μακαριστού Πατριάρχου, για να του θυμίζη πάντοτε αυτήν την μεγάλη ευλογία.

Ο π. Ευάγγελος λειτουργούσε συχνά. Συνήθιζε, όταν λειτουργούσε, να φορά λιτά άμφια και μάλιστα πολλές φορές διαφορετικού χρώματος. Δηλαδή, άλλο χρώμα στιχάρι, άλλο χρώμα πετραχήλι, άλλο φελόνιο κλπ.

Κατά την διάρκεια της θείας Λειτουργίας απέφευγε να μιλά. Ιδίως μετά τον καθαγιασμό, κρατούσε σιωπή και είχε βαθειά κατάνυξη. Την ώρα που κοινωνούσε αναλυόταν σε δάκρυα. Προσπαθούσε να μην καταλάβουν οι άλλοι ότι έκλαιγε, αλλά καθώς σκούπιζε τα δάκρυα γινόταν αντιληπτός. Όταν τον ρωτούσε κάποιος: «Πάτερ, κλαις;», απαντούσε: «Όχι, παιδί μου. Φαίνεται

κάποιο σκουπιδάκι μπήκε στο μάτι μου». Αυτή η απάντηση επανελαμβάνετο συνεχώς. Οπότε μία φορά του είπε: «Πάτερ, σε κάθε Λειτουργία όλο σκουπιδάκια μπαίνουν στα μάτια σου;». Τότε ο ευλογημένος αυτός λειτουργός του Υψίστου χαμογέλασε και κατακόκκινος έσκυψε το κεφάλι του. Ποιος ξέρει τι θείες καταστάσεις και εμπειρίες είχε, ή τι έβλεπε κατά την ώρα του «Πρόσχωμεν» και έκλαιγε πάντοτε μετά πολλών δακρύων!

Είχε
και μία καλή ιερατική στολή, την οποία κρατούσε για την ημέρα του θανάτου του, και πάντοτε έλεγε: «Όταν πεθάνω, να μου φορέσετε ολόκληρη τη στολή κι όχι μόνο το πετραχήλι. Εκεί πάνω που θα πάω, δεν θα πάω για αγιασμό αλλά για λειτουργία».

Την
Μεγάλη Σαρακοστή κοινωνούσε στις Προηγιασμένες που τελούσε στην Εκκλησία του και μέχρι την επόμενη φορά που θα έκανε Λειτουργία δεν έτρωγε τίποτε άλλο παρά έβρεχε κουκιά και έτρωγε λίγα κάθε μέρα.

Ένα
καλοκαιριάτικο μεσημέρι ο π. Ευάγγελος ήρθε με το λεωφορείο από την ενορία του στην Θεσσαλονίκη. Είχε ένα σπιτάκι κοντά στην Παναγία Φανερωμένη, όπου έμεναν οικογενειακώς. Η ζέστη ήταν ανυπόφορη και ο ευλογημένος ιερεύς, κουρασμένος και ιδρωμένος καθώς ήταν, άνοιξε το παράθυρο και ξάπλωσε λίγο να ξεκουραστή. Καθώς το παράθυρο ήταν ανοιχτό, έμπαινε ο αέρας και ανέμιζε την κουρτίνα. Όπως ήταν σε κατάσταση ημιεγρήγορσης βλέπη να μπαίνη ξαφνικά από το παράθυρο ένα παλληκάρι και του λέει: «Πάτερ, ήρθα να μείνω εδώ». Του απαντά τότε ο παπα-Βαγγέλης: «Βρε, παιδί μου, πού να μείνης εδώ; Το σπίτι είναι μικρό. Έχω έξι παιδιά και δύο εγώ και η παπαδιά, είμαστε οκτώ άτομα. Εμείς δύσκολα χωράμε. Πού να σε βάλω να μείνης;». Το παλληκάρι επανέλαβε: «Πάτερ, ήρθα να μείνω στο σπίτι σου και θα μείνω». Εκείνη την ώρα χτύπησε το κουδούνι του σπιτιού. Πήγε και άνοιξε. Ήταν μία ηλικιωμένη μοναχή κι ένας επίσης ηλικιωμένος ιερέας. Η μοναχή κρατούσε στα χέρια της μία λειψανοθήκη. Του είπε: «Πάτερ, εδώ έχουμε το χέρι του αγίου Παντελεήμονος. Το είχαμε στο μοναστήρι μας. Εμείς κάποια μέρα θα πεθάνουμε και το Μοναστήρι θα κλείσει. Έχουμε ακούσει για σένα. Μάθαμε πως αγαπάς πολύ τους Αγίους και φέραμε το χέρι του αγίου Παντελεήμονος να σου το παραδώσουμε για να το φυλάξης». Τότε ο π. Ευάγγελος κατάλαβε ότι ο νέος που του είχε παρουσιασθή προ ολίγου ήταν ο άγιος Παντελεήμων.

Όταν
πήγαινε σε αρρώστους έπαιρνε μαζί του και το Λείψανο του αγίου

Παντελεήμονος για να τους σταυρώνη. Όποτε άνοιγε την λειψανοθήκη, τα Λείψανά του ευωδίαζαν.

Είχε
αρκετά άγια Λείψανα που ήρθαν στην κατοχή του με θαυμαστό τρόπο. Συνήθως ενεφανίζοντο στον ύπνο του οι άγιοι και στον κάτοχο των ιερών λειψάνων και μ' αυτόν τον τρόπο εγίνοντο οι γνωριμίες και οι ανταλλαγές των λειψάνων.

Μία
ηλικιωμένη μοναχή που έμενε στην Καλαμαριά είχε άγια Λείψανα των πέντε Μαρτύρων. Ήταν μόνη και ήθελε να βρη κάποιον άνθρωπο ευλαβή να του τα δώση. Έκανε προσευχή με αυτό το αίτημα. Παρουσιάστηκαν οι Άγιοι σε όνειρο στην μοναχή και της είπαν ότι θα 'ρθη ένας παπάς να του δώσης τα Λείψανα. Επίσης στον π. Ευάγγελο του είπαν να πάη στο τάδε σπίτι, τον περιμένει μία μοναχή για να του δώση τα Λείψανά τους. Πήρε το λεωφορείο βρήκε το σπίτι και την μοναχή να τον περιμένη στην αυλόπορτα. Ενώ από πριν δεν γνώριζε ο ένας τον άλλο, μόλις συναντήθηκαν ήταν σαν αν εγνωρίζοντο από χρόνια και του έδωσε τα άγια Λείψανα. Ο π. Ευάγγελος τα έβαλε σε ένα κελίφι (σαν μαξιλαροθήκη), τα έκρυψε κάτω από τα ράσα του και τα έφερε στο χωριό. Τα τοποθέτησε πάνω στην Αγία Τράπεζα, αλλά δεν ήξερε ποιο Λείψανο ανήκει στον κάθε Άγιο. Έγραψε σε χαρτάκια τα ονόματα των Αγίων και τάβαλε μαζί με τα άγια Λείψανα. Έκανε Παράκληση και βρήκε το κάθε χαρτάκι να είναι μαζί με ένα Λείψανο. Με αυτόν τον τρόπο πληροφορήθηκε σε ποιον Άγιο ανήκει το κάθε Λείψανο.

Επειδή
είχε πολλά Λείψανα Αγίων έκαιγε στο σπίτι του καντηλάκι ακοίμητο. Είχε ένα δοχείο με λάδι και έπαιρνε το λάδι για το φαγητό και για το καντήλι από ένα βρυσάκι που είχε στο κάτω μέρος του δοχείου. Κάποτε που το λάδι τελείωνε η παπαδιά του είπε ότι πρέπει να μαγειρέψη. Ο π. Ευάγγελος δεν της απάντησε, γιατί δεν ήθελε να μείνη το καντήλι σβηστό. Η παπαδιά ξαναρώτησε και της απάντησε κάπως δυσαρεστημένος: «Πάρε το λάδι που θέλεις και ας μεριμνήσουν οι άγιοι για το καντήλι τους». Δεν πέρασε πολλή ώρα και κάποιος του έφερε ένα δοχείο λάδι, λέγοντας: «Πάτερ, εμείς φεύγουμε για Γερμανία και σου φέραμε λαδάκι για τους Αγίους». Το βράδυ του εμφανίστηκαν οι Άγιοι και του είπαν: «Εμείς μεριμνήσαμε για το λάδι μας. Εσύ από τώρα και στο εξής θα παίρνεις και θ' ανάβεις το καντήλι μας χωρίς να ξανανοίξης το καπάκι του δοχείου να δης αν έχη λάδι». Ανέφερε στην παπαδιά αυτό που είδε. Υπακούοντας δεν ξανάνοιξε το καπάκι να δη αν έχη λάδι. Για πολλά χρόνια δεν τελείωνε το λάδι από το δοχείο, και πλέον απ' αυτό το λάδι δεν ξανάβαλε στο φαγητό.

Στους σεισμούς του 1978 έπαθε μεγάλη ζημιά ο ναός της ενορίας του και απεφάσισε να κτίση καινούρια Εκκλησία, αλλά στο μέσον του χωριού, διότι το χωριό είχε επεκταθή και μερικοί απομακρυσμένοι εδυσκολεύοντο να πηγαίνουν στην Εκκλησία. τον παλαιό ναό, που ήταν κοιμητηριακός ναός, θα τον ανακαίνιζε. Συνάντησε πολλά εμπόδια. Μερικοί δεν ήθελαν να κτισθή η Εκκλησία. Ενώ ο παπα-Ευάγγελος γύριζε στα χωριά και μάζευε σιτάρι και καλαμπόκι, τα πουλούσε και με τα χρήματα αυτά πλήρωνε το συνεργείο για να ανοίξη τα θεμέλια. Τη νύχτα κάποιοι που αντιδρούσαν πήγαιναν και τα σκέπαζαν με χώμα. Εξωδεύοντο άσκοπα τα χρήματα που με τόσο κόπο συγκεντρώνοντο, αλλά βοήθησε ο Θεός και η Εκκλησία τελείωσε.

Κάποιος όμως δεν ησύχασε και συκοφάντησε τον καλό και άμεμπτο π. Ευάγγελο για ηθική πτώση και μάλιστα διέδιδε ότι ο ίδιος ήταν αυτόπτης μάρτυς. Το θέμα έφθασε στην Αστυνομία, στον Δεσπότη και έγινε δικαστήριο. Σ’ όλο αυτό το διάστημα ο π. Ευάγγελος ήταν στενοχωρημένος και πικραμένος. Προσευχόταν πολύ και απέφευγε να κυκλοφορή στο χωριό. «Μέχρι να γίνη το δικαστήριο είχα μεγάλη αγωνία. Δεν ήξερα τι να κάνω. Και αθώος ήμουν και είχα γίνη ρεζίλι», έλεγε.

Στο δικαστήριο ο κατήγορος αισθάνθηκε την ενοχή του, ωμολόγησε ότι συκοφάντησε τον παπα-Βαγγέλη και ενώπιον όλων του ζήτησε συγχώρηση. Μόλις είπε αυτά ο κατήγορος στράβωσε η σιαγόνα του προς τα δεξιά, η γλώσσα έμεινε έξω κρεμασμένη σαν προβοσκίδα και δεν μπορούσε πλέον να μιλήση.

Ρώτησε ο πρόεδρος του δικαστηρίου τον π. Ευάγγελο τι ήθελε να κάνουν τον κατήγορο και απάντησε: «Να τον αθωώσετε, δεν θέλω τίποτε άλλο». Πράγματι αθώωσαν τον κατήγορό του και ο ίδιος δεν ζήτησε κάποιο χαρτί που να πιστοποιή την αθωότητά του.

Τριάντα ένα ολόκληρα χρόνια ο αείμνηστος πατήρ Ευάγγελος υπηρέτησε την ενορία του με φόβο Θεού. Πολεμήθηκε σκληρά από πολλούς πειρασμούς, ιδίως την περίοδο που έχτιζε το νέο ναό. Όσο όμως τον πίκραιναν και τον συκοφαντούσαν, τόσο ο Θεός τον βοηθούσε και τον χαρίτωνε. Πέρασε τόσο μεγάλες στενοχώριες, που πάντοτε έλεγε: «Τα γένια μου άσπρισαν μέσα σ’ ένα βράδυ. Κοιμήθηκα με μαύρα γένια και ξύπνησα με άσπρα».

Πολλά
θαύματα συνέβησαν κατά την ανέγερση του ναού. Ο Θεός ποτέ δεν τον άφησε. Η βοήθειά Του ήταν εμφανέστατη, διότι του έστελνε απρόσμενα οικονομική ενίσχυση.

Δίπλα
από το ναό περνούσε η εθνική οδός Θεσσαλονίκης-Καβάλας. Δεν ήταν λίγες οι περιπτώσεις που βλέποντας την ανέγερση του ναού, σταματούσαν κάποιοι διερχόμενοι και του έδιναν φακέλλους με χρήματα για να συνεχίση το έργο. Έπρεπε κάθε Σάββατο να πληρώνη τους μαστόρους, αλλά κάποιο Σάββατο δεν είχε χρήματα. Έλεγε στον αρχιμάστορα: «Το Σάββατο, παιδί μου, θα σε πληρώσω». Έκανε προσευχή και πίστευε ότι ο Θεός δεν θα τον αφήση χρεωμένο και εκτεθειμένο. Είχε φτάσει το απόγευμα του Σαββάτου και του π. Ευαγγέλου «εξέλιπον οι οφθαλμοί του από του ελπίζειν αυτόν επί τον Θεόν του». Καθόταν συγκινημένος και προσευχόμενος. Αλλά η ελπίδα «των πενήτων ουκ απωλείται εις τέλος». Ξαφνικά σταμάτησε ένα αυτοκίνητο και ένα νέο ζευγάρι αναζήτησε τον π. Ευάγγελο. Του είπαν: «Πάτερ, εμείς είμαστε από Αλεξανδρούπολη. Αυτόν τον δρόμο τον κάνουμε συχνά και τώρα που παντρευτήκαμε, είπαμε να κάνουμε μία δωρεά για το ναό που κτίζετε. Περνούμε από δω πολλές φορές και το είχαμε τάμα». Και έδωσαν 50.000 δρχ. Πλήρωσε 40.000 τους μαστόρους και του έμειναν και 10.000 δρχ. Εδόξασε τον Θεό, ευχαρίστησε τους ανθρώπους και ενισχύθηκε ακόμη περισσότερο η εμπιστοσύνη του στην θεία Πρόνοια.

Οι
επίτροποι έλεγαν στον παπα-Βαγγέλη να μην δηλώνουν όλα τα χρήματα στην Μητρόπολη για να τελειώση η Εκκλησία. Ο παπα-Βαγγέλης δεν συμφωνούσε και τους έλεγε: «Όχι, βρε παιδιά, πρέπει να είμαστε καθαροί και τίμιοι».
Και ενώ ήταν τόσο προσεκτικός, κάποιοι δυστυχώς τον κατηγόρησαν ότι καταχράστηκε χρήματα!

Ο
ίδιος αρκείτο στον μισθό του, που ένα μέρος του το διέθετε για τους απόρους ενορίτες του. Όταν μάθαινε πως μία οικογένεια είχε ανάγκη, έδινε χρήματα σε δικά του πρόσωπα, τα έστελνε ν’ αγοράσουν τρόφιμα ή φάρμακα και να τα πάνε στην οικογένεια που είχε ανάγκη, βέβαια χωρίς να γνωρίζη κανένας άλλος, παρά μόνο ο Θεός. Δεν ήταν λίγες οι φορές, που μέχρι και τα εισιτήρια του λεωφορείου έδινε σ’ αυτούς που τον επισκέπτοντο, για να λειτουργηθούν ή να εξομολογηθούν. Επίσης από τον μισθό του πάντα ένα μέρος το έδινε για την ανέγερση του ναού. Όταν δε, τότε που έχτιζε το σπίτι του, με επιμονή της πρεσβυτέρας του σταμάτησε να δίνη από τον μισθό του, γιατί οι ανάγκες τους ήταν μεγάλες, ο ευλογημένος λευΐτης δεν

ησύχασε. Η προσευχή του δεν πήγαινε καλά. Δεν ένιωθε αναπαυμένος. Έτσι είπε μία μέρα στην πρεσβυτέρα: «Βρε παπαδιά, δεν μπορώ έτσι. Νιώθω τις πόρτες του ουρανού κλειστές» και συνέχισε να δίνη. Άλλοτε με τα χρήματα που πήρε από τον μισθό του ως δώρο του Πάσχα, πήγε και αγόρασε ένα προσκυνητάρι για το ναό. Μέχρι σήμερα το προσκυνητάρι αυτό είναι γνωστό ως «το προσκυνητάρι του παπα-Βαγγέλη».

Έψαχνε
να βρη εργασία στον γυιό του και σκέφθηκε τα διυλιστήρια Έσσο Πάπας. Όμως δεν ήξερε κανέναν και εδυσκολεύετο να πάη να ρωτήση. Κάποια μέρα εσκέπτετο το Τίμιο Ξύλο και τα λείψανα των Αγίων που είχε μέσα στον Σταυρό που φορούσε και του ήρθε μία εσωτερική ώθηση να πάη στον διευθυντή των διυλιστηρίων να τον παρακαλέση για τον γυιό του. Σκέφτηκε: «Άνθρωπος είναι κι αυτός σαν και μένα. Γιατί να διστάσω; Θα το πω και έχει ο Θεός». Πράγματι πήγε και οι φύλακες τον χαιρέτησαν, του άνοιξαν τις πόρτες και του έκαναν υπόκλιση. Τον ωδήγησαν στον διευθυντή και εκείνος τον άκουσε δέχτηκε το αίτημά του και προσέλαβε στην εργασία αμέσως τον γυιό του.

Κάποια
ηλικιωμένη 85 ετών ταλαιπωρείτο χρόνια με τους γιατρούς. Τα πόδια της είχαν πληγές με πύον, πονούσε και δεν μπορούσε να περπατήση. Με έναν γνωστό της παρεκάλεσε τον παπα-Βαγγέλη να της διαβάση ευχή. Εκείνος πρόθυμος πήρε το Λείψανο του αγίου Παντελεήμονος, την σταύρωσε και της διάβασε ευχή. Φεύγοντας της λέει: «Αν έχης πίστη θα γίνεις καλά». Απάντησε: «Έχω πίστη στον Άγιο που έφερες μαζί σου». Τα πόδια της κυρίας Αρτέμιδος άρχισαν να καλυτερεύουν μέχρι που έγιναν τελείως καλά.

Αρρώστησε
η πρεσβυτέρα του με καρκίνο στον μαστό που έκανε μεταστάσεις σε όλο το σώμα της. Οι γιατροί είπαν ότι δεν υπάρχει ελπίδα, σε λίγο καιρό θα πεθάνει. Ο παπα-Βαγγέλης πήρε το Λείψανο του αγίου Παντελεήμονος και πήγε στο Νοσοκομείο να την διαβάση. Τον είδε ένας γιατρός, θύμωσε και του μίλησε περιφρονητικά: «Παπά μου, με τα κόκκαλα αυτά πας να κάνης την ασθενή καλά; Είσαι στα καλά σου;». Ο παπα-Βαγγέλης, χωρίς να απαντήση, ήρεμα έκανε την δική του θεραπεία στην άρρωστη παπαδιά, με αποτέλεσμα αν γίνη καλά και να ζη μέχρι σήμερα. Τη νύχτα παρουσιάστηκε στον γιατρό ο άγιος Παντελεήμων και αυτός άρχισε να τρέμη. Ο Άγιος του είπε: «Εσύ με έδιωξες, αλλά αν δεν μετανοιώσης, θα πάθεις χειρότερα». Αμέσως ξύπνησε και δεν μπορούσε να ησυχάση. Έψαξε, βρήκε τον π. Ευάγγελο αργά το βράδυ, ζήτησε συγχώρηση, προσκύνησε το Λείψανο του αγίου Παντελεήμονος και σταμάτησε η τρεμούλα του, που «πριν έτρεμε σαν κομπρεσέρ», όπως είπε ο

π. Ευάγγελος. Από τότε κάθε χρόνο ο γιατρός στην μνήμη του αγίου Παντελεήμονος πήγαινε να προσκυνήση το Λείψανό του και να τον ευχαριστήση γιατί τον έφερε κοντά στον Χριστό και έγινε πιστός, από άπιστος που ήταν.

Κάποια
φορά επισκέφτηκε τον π. Ευάγγελο στο σπίτι του μία κυρία για να εξομολογηθή μαζί με τον γυιό της που ήταν πολύ καλό παιδί και εξωμολογείτο στον παπα-Βαγγέλη. Η μάννα πρώτη φορά πήγαινε από περιέργεια. Όταν μπήκε και την είδε ο π. Ευάγγελος, τα έχασε. Τα καθαρά και πνευματικά του μάτια έβλεπαν τα αθέατα στους πολλούς. Είδε να κουβαλά στην πλάτη της τον διάβολο, που είχε τρίχες στο πρόσωπο, μάτια άγρια, και δόντια σαν άγριος χιμπατζής. Εξαγριώθηκε ο π. Ευάγγελος και την έδιωχνε. Μάλωνε όχι αυτήν αλλά το δαιμόνιο, που δεν έφευγε από πάνω της. Αυτή είχε ασχοληθή με μάγια και ήρθε με πονηριά στον παπα-Βαγγέλη για να αποκόψη το παιδί της από την επικοινωνία του με τον πνευματικό του.

Επίτροπος
που συνεργάστηκε μαζί του για πολλά χρόνια διηγήθηκε το εξής: «Κάποιο απόγευμα είδα να μπαίνη στο ναό ένα παλληκάρι που το βαστούσαν. Μόλις πατούσε στα πόδια του. Είχαν έρθει από τα χωριά του Λαγκαδά. Ο παπα-Βαγγέλης τον διάβασε και έφυγαν. Μεσοβδόμαδα τον έφεραν πάλι. Τώρα πατούσε καλύτερα. Άλλη μία φορά τον έφεραν και ύστερα έγινε τελείως καλά, αφού τον διάβασε πάλι ο παπάς. Ερχόταν έπειτα κάθε Κυριακή μόνος του και εκκλησιαζόταν εδώ. Μου έκανε εντύπωση ότι, όταν περνούσα με τον δίσκο, έβαζε το χέρι του στην τσέπη του και όσα χρήματα έπιανε, τα έδινε. Του έλεγα "βρε παιδί μου, πολλά είναι", αλλ’ αυτός συνέχιζε, γιατί εσκέπτετο ότι, αν ήταν παράλυτος, τι θα έκανε; Ενώ τώρα έγινε καλά και μπορούσε να εργάζεται και να προσφέρη με ευγνωμοσύνη στην Εκκλησία».

Δεν
χάρηκε την σύνταξή του. Έμελλε ο Θεός να τον δοκιμάση σκληρά. Αρρώστησε από την βαριά ασθένεια του καρκίνου και νοσηλεύθηκε σε Νοσοκομεία της Θεσσαλονίκης. Μόλις συνήλθε λίγο, ταξίδεψε για το αγαπημένο του Άγιον Όρος. Ήταν η τελευταία επίσκεψη. Ήθελε να μιλήση με την Παναγία από κοντά. Να πάρη την ευχή Της. Φεύγοντας από το Άγιον Όρος κοίταξε πάνω από το καράβι για τελευταία φορά τα Μοναστήρια κι έμεινε σιωπηλός, βυθισμένος σε σκέψεις. Ήξερε πως στο εξής θα έβλεπε το Περιβόλι της Παναγίας από ψηλά.

Σε λίγο καιρό έπεσε στο κρεββάτι. Υπέφερε πολύ. Η κατάσταση συνεχώς χειροτέρευε. Από τις κατακλίσεις είχε ανοίξει η πλάτη του. Μέχρι που την Παρασκευή 13 Φεβρουαρίου 1987 παρέδωσε την αγιασμένη ψυχή του στα χέρια του Θεού.

Τον έντυσαν με ολόκληρη την ιερατική στολή, όπως είχε ζητήσει. Στο δεξί χέρι κρατούσε το κομποσχοίνι, δείγμα της συνεχούς και αδιαλείπτου προσευχής του. Την άλλη μέρα της εξοδίου ακολουθίας, στην οποία προεξήρχε ο Μητροπολίτης Λαγκαδά κ.κ. Σπυρίδων, τελέσθηκε συλλείτουργο.

Μετά την ακολουθία και παρά την καταρρακτώδη βροχή, λιτανεύθηκε το σκήνωμα μέχρι τον παλαιό ναό του Αγίου Γεωργίου, που προέβαλλε τραυματισμένος από τους σεισμούς του 1978. Κατ’ απαίτηση των κατοίκων και με την σύμφωνη γνώμη του Μητροπολίτου ετάφη πίσω από το Ιερό του νέου ναού, όπου, παραδόξως, κατά την ώρα της ταφής η βροχή σταμάτησε.

Δέκα χρόνια ύστερα, και με την ευλογία του Σεβασμιωτάτου, έγινε ανακομιδή του πατρός Ευαγγέλου. Τα οστά του ήταν σαν κεχριμπάρι και μία ευωδία πλημμύρισε τον τόπο. Ο άνθρωπος που έσκαβε ενώ δεν ήταν πολύ της Εκκλησίας, αμέσως συγκλονίστηκε και φώναξε: «Άγιος. Αυτός είναι άγιος».

Οι ενορίτες του σήμερα τον θυμούνται με συγκίνηση. Ομολογούν ότι ήταν ενάρετος και καλός παπάς. Διηγούνται πολλά για την αρετή του.
Την ευχή του να έχουμε. Αμήν.

*[Για τον π. Ευάγγελο Χαλκίδη εκδόθηκε ένα Τεύχος από τις εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη» με πολύ ωραία περιστατικά από την ζωή του. Τα γραφόμενα εδώ είναι αδημοσίευτα και είναι μαρτυρίες του Πρωτοπρεσβυτέρου Αναστασίου Παρούτογλου (Γεν. Αρχιερ. Επιτρόπου της Ι. Μητροπόλεως Λαγκαδά, Εφημερίου Ι. Μητροπ. Ναού Αγίας Παρασκευής Λαγκαδά και πνευματικού τέκνου του π. Ευαγγέλου), καθώς και άλλων πνευματικών του τέκνων. Τους ευχαριστούμε.]

Εκ του βιβλίου

ΑΣΚΗΤΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΜΟΣ Β'

(Πηγή ηλ. κειμένου: impantokratoros.gr)